

Katjenka jaz vas ljubim

To reč, to pritožno knjigo imajo na železniški postaji v pisalnem pultu, ki je bil prav za to narejen. Ključ od pulta »hrani kolodvorski žandar«, v resnici pa ključa nihče ne potrebuje, ker je pult vedno odprt. Odpri knjigo in beri:

»Medtem ko sem se peljal na tukajšnje postajo in ogledoval skozi okno vagona naravo, mi je odneslo klobuk. J. Jarmonkin.«

»Ne vem, kdo je napisal, ne kdo bil, — vem le, da sem no-rec, ker sem to prebral bil.«

»Oblastem predajam tožbo zoper sprevodnika Kučnika zaradi njegove surovosti glede moje žene. Moja žena ni povzročala nikakega šuma, ampak se je nasprotno trudila, da bi bilo vse tiho. In tudi kar se tiče žandarja Kljatvina, ki me je surovo pograbil za ramo. Vedno pa se bom spominjal dobrote Andreja Ivanoviča Iščejeva, kateremu je poznano moje obnašanje. Samolučev.«

»Pod svežim vtisom nezalisanega dogodka... (prečrtano). Med zadrževanjem na tej postaji sem bil najgloblje ogorčen zaradi sledečega... (prečrtano). Pred mojimi lastnimi očmi se je odigral naslednji nezalisan dogodek, ki meče slabo luč na naše železniške razmere... (od tod naprej je prečrtano vse razen podpisa): Utenec VII. razreda gimnazije v Kursku, Aleksej Sudjev.«

»Med čakanjem na vlak sem si ogledoval fizionomijo postajenačelnika, ki me ni prav nič razveselila. S tem jo dajem v nadaljnjo obravnavo železniški direkciji. Neki neuklonljivi letoviščar.«

»Vem, kdo je to napisal. To je napisal M. D.«

»Zandarček se je včeraj peljal z natakarskim vajencem Kosko čez reko. Zelim vse najboljše. Hihi. Glavo pokonci, zandar!«

»Med potovanjem skozi to postajo nisem kljub lakoti in pre-

udarku, da bi bilo treba nekaj pojesti, našel nobenih postnih jedi.
Dijakon Duhov.«

»Zri, kar dobiš...«

»Kdor najde usnjeno cigaretno dozo, jo lahko mirne duše odda pri blagajni za Andreja Jegoriča.«

»Ker me podite iz ... češ da ... čez mero cukam, naj vam pojasnim, da ste vsi goljufi in tatovi. — Tako!

Telegrafist Kozmodemjavkin.«

»Oplemenitite se z dostojnostjo.«

»Katjenka, jaz vas noro ljubim!«

»Prosim, da ne pišete v pritožno knjigo neprimernih stvari.

Za postajenačelnika Ivanov 7.«

Čprav že sedmi — si vseeno tepec.«

Prerokovanja 19. in resnica 20. stl.

V katero stoletje spadata radio in televizija?

Človek je pričel sanjariti o gledanju za obzorje (televizija) in o poslušanju na daljavo (radio) prav verjetno že v antiki. Praktično iz-

vedbo radijskega prenosa, tako slike kot glasu, je pa prvi predvidel v 19. stoletju francoski slikar — pisatelj Albert Robida (1848—1926).

Fantazija tega slikarja s slovansko zvenečim priimkom je ustvarila na tisoče risb, slik in skic ter kopico knjig. Tako je leta 1880 presenetili svoje bralce tudi z nenavadnimi podobami »električne dobe«, ki je popolnoma podobna današnji resnični »elektronski dobi«.

Na Robidovih risbah so prikazani celo tako moderni izumi kakor so zabava in oglašanje po televiziji, radijska oddaja poročil in glasba s plošč.

Levo: Robidov »telefonoskop« (1883), nameščen v javnih govorilnicah, naj bi služil javnosti za telefonski pogovor s prenašanjem glasu in slik. — Desno: V Fort Monmouth, New Jersey, se pogovarjata dva pripadnika ameriške armade na dvojen način: z glasom in s sliko.

so poskušali prisiliti opico k povračanju. Rentgenoziranje?

Poskusili so pregledati gorilo z rentgenom. Z nekaj fantazije se jim je le posrečilo Ahila toliko zamotiti, da so posneli uporabno rentgensko sliko. Pokazala je, da svinčnik tiči postrani v želodcu in da preti nevarnost predrtja mišičaste stene.

Čprav ni Ahil kazal niti najmanjših bolezenskih znakov, so se vseeno odločili za operacijo. Najprej je dobil močno uspavalno sredstvo, raztopljeno v oranžnem soku, kar pa ni ime-

Nato so poskusili z zelo visokimi dozami morfija. Sedaj jim je šele uspelo orjaško žival zvezati in narkotizirati z etrom. Ze tretji dan po odlično uspeli operaciji je Ahil spet jedel vse od kraja in že pričeval z običajnimi telovadnimi vajami. Štirinajst dni kasneje so šive brez težav odstranili.

Operacija je bila znanstvena senzacija, saj se je prvič posrečilo uspešno operirati gorilo. Posega pa ni izvedel živozdravnik, ampak kirurgi baselske klinike.

ZANIMIVOSTI

KONEC DELA, KO POSIJE SONCE

Letošnje mrzlo, deževno poletje je vzpodbudilo direktorja Angleške banke k uvedbi novotarije. Kakor hitro pokuka izza oblakov sonce, smejo uslužbenci te zgodovinske bančne hiše vreči akte v kot in oditi v park na sprehod. Direktorji so prišli na to misel, ker so se uradniki vrnili s svojih dopustov k pisalnim mizam še bolj blede, prehlajeni in razočarani kakor so odšli.

CVETNI PRAH ZA RAZISKOVANJE PODZEMLJA

Avstrijski prirodoslovec Mayr skuša preiskovati potli podzemeljskih voda s cvetnim prahom. Če hoče n. pr. dognati zvezo med neko ponikalnico in izvirom, strese cvetni prah ali trose v gornji tok, kakor so dosedaj delali z raznimi fluorescenčnimi barvili. Nova metoda ima pred starimi več prednosti, med drugim lahko cvetni prah močno razredčimo, pa ga z mikroskopskimi preiskavami v vodi še vedno lahko ugotovimo.

ZA TRUMANA JE BILO LAŽE

»Za mojega prednika je bilo lažje«, je dejal predsednik Eisenhower nekemu reporterju, ko ga je le-ta vprašal po neki golf igri, konjčiku prezidenta, kdo je zmagal. »Zakaj je bilo za Trumana lažje?« je hotel časnikar zvedeti. »Kot znano Truman igra klavir in tako ga še nihče ni vprašal, kdo je zmagal!«

»VESTNA« URADNICA

V nekem uradu v Jersey-Cityju (ZDA) je kontrola ugotovila, da uslužbenke Carolyn Reydi ni bilo enajst mesecev na delo, z izjemo dneva, ko izplačujejo plače. Tega niso opazili niti njeni predstojniki, še manj so si pa belili glave zaradi njene odsotnosti kolegi. V zagovor je dejala: »Saj vidite, da me niste rabili. Gotovo bi prišla v službo, če bi kdo zahteval.«

IZPOSOJENI KLOBUKI

V Londonu bodo v kratkem odprli izposojevalnico ženskih klobukov, ki bo imela na policah kakih 100 najnovjših klobukov. Izposojevalni rok bo trajal dva dni. Podjetje jamči, da so klobuki zadnja moda in da je vsak po vrnitvi steriliziran. Soprogi gledajo na novi projekt z mešanimi občutki.

POTOPLJENO BOGASTVO

Neka ribiška ladja s šestimi izkušenimi pomorščaki je pred kratkim odplula iz Liverpoola na Novo Zelandijo, kjer bo iskala zaklad, potopljen l. 1886. Tovor, ki ima med drugim zlato v vrednosti 6 milijard današnjih francoskih frankov, je vozila neka britanska ladja, ki je doživela brodomol pri Oaklandskem otočju. Ekspedicija je najmoderneje opremljena.

»DRUŽBENA« PRAVILA PRI GOVEDU

Biologi so dognali, da se krave držijo določenih »družbenih odnosov«, po katerih ostale živali najbolj spoštujejo in najbolj ljubijo (tisto kravo, ki živi najdalj v hlevu. To se je izkazalo tudi takrat, ko so privedli na pašo dve novi kravi, ki sta bili od nje starejši in močnejši. Krava št. 1 je torej tista, ki je najdalj na kmetiji in ne ona, ki je močnejša in starejša.

„Titanik“ spet na morskem gladini

Dvignili ga bodo iz globine 4.500 m

Ni dolgo tega, ko je britanska admiraliteta dala zapoved vsem komandantom ladij, ki so plule proti New Foundlandu, naj plovejo na določeni razdalji od reševalne ladje »Help«.

Dokaj čudno zapoved so kaj hitro »razvozljali«, ko so ugovorili, da se reševalna ladja nahaja točno na tistem mestu, kjer se je pred 42. leti potopila velika britanska potniška ladja »Titanik«.

To svojo najmodernejšo reševalno ladjo je britanska admiraliteta odstopila nekemu angleškemu podjetju, ki namerna dvigniti »Titanik« z morske-

ga dna. Te težavne naloge pa se niso lotili le zaradi dragega tovora — holandskih diamantov, ki leže 4500 metrov pod morsk gladino, temveč tudi zato, ker bi radi razvozljali skrivnosti o zadnjih trenutkih, minutah in sekundah potapljanja se ladje.

Zamisel je res drzna, naravnost utopistična. Vendar strokovnjaki kljub temu menijo, da bi bilo to možno spriči današnje stopnje razvoja tehnike.

Vsekakor ne bodo ljudje tisti, ki se bodo spustili na morskono, da bi reševali holandske diamante. To bodo roboti, ki

bodo nadomestili ljudi, zahvaljujoč velikim možnostim televizije. Inženirji bodo robotom »ukazali«, le-ti pa bodo s popolno natančnostjo opravili te ukaze, kajti oni ne poznajo strahu, niti vodnega pritiska. Tako daleč smo namreč že, da človek s pomočjo televizijske kamere »vidi« tudi v popolni temi, ki vlada 4500 metrov pod morsk gladino, in to v premeru 50 metrov.

Predvidevajo, da se bo kmalu uresničila ta velika zamisel. Če bo uresničena, bo to nov podvig v zgodovini razvoja tehnike.

Na neki drugi fantazijski sliki lahko vidimo »radijskega dopisnika«, kako oddaja opis nekoga zunanjega dogodka kar s kamelina hrbta. Ta dromedar je predhodnik današnjih avtomobilov — oddajnikov, ki jih imajo velike radijske agencije za svoje reporterje.

Tudi televizijsko zabavo je Robida popolnoma jasno orisal na svojih nenavadnih slikah. Njegova priljubljena tema je bil televizijski prenos iz opernega gledališča, kar bi si danes lahko ogledal tako v Evropi kot v Ameriki.

Takoj so se izpolnile Robidove nenavadne vizije.

SEPAVEC • zgodba o volku • PO OLAFU ASLAGSSONU PRIREDIL V. DRŽAJ.

Iz razmišljanja ga je predramilo renčanje psa. Prav dobro ga je razumel. Pes je slutil volkove...

Predrznost volkov je napravila psa blaznega. Slutil je, da bo on prva žrtev. Nastopil je trenutek, ko pes ni mogel več vzdržati. Majhna volkulja se je priplazila do njega in ga ugriznila v nogo. Pes je zarenčal in se obrnil... Volkulja se je za hip umaknila. Ko je pes videl, da so oči volkov uprte vanj, ga je obšel strah. Preskočil je gospodarja ter zbežal. In že mu je bilo dvanaest lačnih volkov za petami...

Čez dobre pol ure so se volkovi vrnili. Zopet so začeli obkroževati Billa in nenadoma se je pojavil med njimi velikan — bil je Sepavec. Vedel se je skrajno previdno. Bill ni vedel, če je nasprotnik v resnici tako nedolžen, kot se kaže. »Prekanec, vrag je!« si je mislil. »Ne poprime se s človekom, če ni k temu prisiljen. Nič čudnega, če vedno odnese zdravo kožo na svojih pohodih!« je ugotavljal.

Najmanjša članica, mala volkulja, ki je ugriznila psa, je postala zopet radovedna, hkrati pa je tudi izkazovala najmanj pokorščine svojemu vodniku. Prav gotovo je bila Sepavecova družica. Nihče drug se ni upal približati Sepavecu kot ona. Pričela se je bližati Billu... »Na to moram posebno paziti!« si je dejal Bill ter pogledal samico. »Ta bo začela — in potem — bog pomagaj!« Billu je srce vedno hitreje utripalo.

